

Životopis Hany Hřivnáčové

Hana Hřivnáčová (za svobodna Burešová) se narodila 4. 4. 1960 v Praze. Hned nato se ale s rodiči přestěhovala do Říčan, kde už po celý život zůstala. Prvních pět let bydleli Burešovi v malém bytě činžovního domu na dnešním Masarykově náměstí, pak se přestěhovali do domku

v Radošovicích, protože do rodiny přibyla mladší sestra Jana. Tatínek Hany a Jany se nejprve živil jako truhlář, ale poté dodatečně vystudoval ekonomii a s maminkou, která pracovala jako účetní, trávili hodně času v práci. Tudíž se o sestry Burešovy většinou starala babička. Hana už ve dvou letech nastoupila do školky, a jelikož byla velice přátelská a přizpůsobivá, dobře zapadla do kolektivu a ráda v něm pobývala. Když nastal čas jít do školy, začala docházet do ZŠ na Masarykově náměstí, kam chodila až do páté třídy. Tehdy se změnila spádová oblast a jedenáctiletá Hana nově patřila do školy v Bezručově ulici. V dětství ráda jezdila na tábory od Okresního průmyslového podniku, jelikož tam její tatínek pracoval. V roce 1968 také chvíli navštěvovala skautský oddíl, než byl zakázán, pak se stala členkou Pionýra.

Téhož roku v srpnu ji s rodinou zastihl vpád vojsk Varšavské smlouvy na chatě v Poddubí. Tehdy jim na dveře s touto zprávou bušili sousedé a paní Hřivnáčová vzpomíná na všudypřítomný strach, který zachvátil celou rodinu. Všichni měli strach z možné války. Nasedli tedy na korbu nákladního auta a vrátili se zpět do Říčan.

Až do deváté třídy bylo jejím snem stát se paní učitelkou, proto udělala přijímačky na Gymnázium Říčany, odkud se chtěla dostat na vysokou školu pedagogického zaměření. A protože bylo její přijímací řízení úspěšné, hned další rok na gymnázium nastoupila. Ještě před začátkem školního roku se dvě třídy prváků vydaly na chmel. Tam se jako třída při práci stmelili a z brigád si udělali každoroční tradici plnou vzpomínek. Peníze, které si na chmelu vydělala, utratila za své první džíny.

Už na základní škole to Hanu táhlo k poezii a literatuře. Ráda chodila do knihovny a nejraději si pročítala Kytici. Po nástupu na gymnázium se ale její záliba ještě zvětšila. Pod vedením pana profesora Čadila se se skupinou kamarádek učily své nejoblíbenější kousky nazpaměť a jezdily na literární soutěže.

V květnu roku 1978 se jako třetíci vydali na školní výlet do NDR. Cestou navštívili Karlovy Vary, následně zastavili v Jesenici a učitelé šli zařídit ubytování. V tu chvíli jim do autobusu vstoupili tři ozbrojení muži. Prvních pár chvil si studenti mysleli, že jsou to pouze myslivci, ale ti vystřelili do vzduchu a donutili řidiče vyjet z areálu kempu směrem k hranicím. Cestou vysadili uprostřed polí několik studentů s příkazem, aby rozhlásili, že si přejí mít cestu přes hranice do SRN otevřenou. Když tam ale únosci s autobusem dorazili, nikdo z pohraničnicků o ničem nevěděl. Následně celou noc probíhalo vyjednávání, po kterém byli naštěstí vyděšení studenti z autobusu propuštěni a únoscům bylo řečeno, že mohou projet přes závoru. To však byla lest pohraničnicků, jelikož zatím unesený autobus na úplné hranici nebyl. Když únosci závoru překonali, čekal tam na ně vojenský transportér, který autobus rozstřílel a bohužel zasáhl i nevinného řidiče.

Tento děsivý zážitek si studenti dlouho nesli. Proto mu unikali společným povídáním, až je strach opustil a zbyla z něj jen pouhá vzpomínka. Celá prožitá situace rovněž obě přítomné třídy sblížila a také posílila do života.

Po maturitě se Hana nakonec přihlásila na Filozofickou fakultu UK, kterou ale musela přerušit kvůli zdravotním potížím. V té době se sblížila se svým budoucím manželem Tomášem Hřivnáčem a roku 1983 se za něj provdala. Protože se jim narodila dcera Petra, do školy se už nevrátila.

Po roční mateřské dovolené nastoupila do firmy Sanitas jako sekretářka, kde strávila čtyři roky, než se jí narodil syn Jan. S ním byla doma celkem sedm let. Časem se rozhodla přejít do firmy Sving, jež prodávala potřeby pro keramiky a skláře. V této práci se, jak sama říká, našla a zůstala tam až do důchodu. Přesto se většinu času věnovala také dětem a manželu výtvarníkovi. S ním cestovala po výstavách po celém světě, poznala spoustu lidí a doučila se angličtinu. Její dcera se po tatínkovi stala umělkyní a zaměřila se na keramiku. Syn byl nadaný v matematice a začal se hlouběji věnovat informačním technologiím.

Dnes žije Hana Hřivnáčová stále s manželem v Říčanech a věnuje se plně rodině.